

Sandefjord, 28. juni 2016: Vedtak i sak 139-2015.

Klager: JR v/HR

Innklaget: Conecto AS, Postboks 85, 1332 Østerås.

Saken gjelder: Om klager i tide har fremmet en innsigelse hun burde fått vurdert.

1. Kravene:

Kravet gjelder ubetalt faktura til XX AS for kjøp av diverse klær, sko og caps 24.02.14. Kravet, kr 2 411,65, skulle betales til YY. Så vel hovedkrav, som kravet på inkassoomkostningene er bestridt av skyldners mor, etter fullmakt fra skyldner.

2. Saksforholdet:

Da kravet ikke ble betalt, sendte YY inkassovarsel 27.03.14. Varslet ble sendt til samme adresse som leveringsadressen. Purregebyr var lagt til kravet med kr 63. Da kravet fortsatt ikke ble betalt, ble saken overført til inkasso og betalingsoppfordring, tillagt inkassosalær etter lett sats, ble sendt. Skyldner ble samtidig informert om at fordringen var solgt til ZZ AS og at innklagede var engasjert til å inndrive kravet. Inkassokostnader var lagt til med kr 320.

Skyldners mor, med skriftlig fullmakt datert 29.03.15 fra skyldner, fremsatte klage til Inkassoklagenemnda 05.06.15. Hun viste til at skyldner var innlagt i psykiatrien og hadde blitt flyttet 9 ganger i løpet av denne tiden. Hun krevde at sønnen måtte «slippe eller delvis slippe å betale».

Innklagede redegjorde kort for faktum i saken og opplyste at de hadde strukket seg langt for å få til en løsning på saken, og at de ikke kunne forstå hva klager la i sine innsigelser.

Klagers mor kontaktet sekretariatet på ny og fremla bekreftelse fra miljøterapeut i skyldners hjemkommune. Bekreftelsen, som var datert 21.04.16, hadde følgende innhold: «Vedrørende JR, (fnr). J har hatt kontakt med avdeling psykisk helse og rus (ungdomsteam) i kommune siden høsten 2013. Han har vært veldig syk siden. I 2014 var han stort sett innlagt på sykehus. Han har ikke hatt oversikt over ting som skjedde i livet hans i denne perioden, bl. a. økonomien. Jeg ber alle de instanser som har med hans økonomi å gjøre viser forståelse for det som har gått galt. Han trenger hjelp for å komme ut av denne krisen».

3. Partene anfører:

Klager anfører at skyldner var/er innlagt i psykiatrien og ikke kunne/kan ivareta sine egne interesser. Post har blitt borte på veien og det tok tid før mor kunne få oversikt over situasjonen. I første telefonsamtale med innklagede ble det akseptert en nedbetalingsplan, men etter å ha funnet ut at andre innkrevere godtok legeerklæring ble denne sendt innklagede. Etter flere uker uten svar ble innklagede kontaktet. Kun kr 250 av kr 3 500 ble godskrevet. Psykisk helse må være like gjeldende som fysisk, man er da ofte i mindre stand til å ivareta dette.

Innklagede anfører at de har strukket seg langt i saken og at de ikke helt klarer å forstå hva klager legger i sine innsigelser. Dette er et krav kjøpt av ZZ fra YY 15.10.14. Det ble 02.03.15, av klagers mor, hevdet at klager var syk og ikke i stand til å betale kravet. I første omgang ble det avtalt, og satt opp, en avdragsordning som skulle betjenes. Denne ble misligholdt. Så ble det avtalt at inkassokostnadene skulle reduseres fra kr 320 til kr 70. Denne avtalen ble også misligholdt.

4. Finansklagenemnda Inkasso sitt syn på saken:

Inkassoklagenemnda endret fra 01.01.16 navn til Finansklagenemnda Inkasso, i det driften av sekretariatet og nemndsbehandlingen i Inkassoklagenemnda ble overtatt av Finansklagenemnda fra samme dato.

Saken ble behandlet i fulltallig nemndsmøte 9. juni 2016. Vedtak ble truffet med følgende begrunnelse:

Etter inkassoloven § 22 og avtale mellom Norske Inkassobyråers Forening og Forbrukerrådet av 20. februar 2003 om klagenemnd for inkassotjenester behandler nemnda klage på inkassoforetak i forbindelse med tvist om forpliktelser etter inkassoloven. Loven gjelder inndrivning av forfalte pengekrav, men inneholder ikke regler om hvordan det underliggende sivilrettslige forhold skal løses. Dette er et spørsmål som hører under domstolene. I slike saker tar nemnda derfor ikke endelig stilling til hovedkravet, men bare om det er grunnlag for inkassokostnader. En vurdering av holdbarheten av hovedkravet og de innsigelser som er gjort gjeldende, kan da likevel få betydning.

Inkassoloven § 17 første ledd bestemmer at skyldneren plikter å erstatte fordringshaverens nødvendige kostnader ved utenrettslig inndrivning etter standardsatser fastsatt i forskrift med hjemmel i inkassoloven § 19. Etter § 17 andre ledd kan inkassokostnader likevel ikke kreves dersom skyldneren hadde innsigelse som det var rimelig grunn til å få vurdert før inndrivningen ble satt i verk med mindre skyldneren burde fremsatt innsigelsen tidligere. Dette gjelder selv om kostnadene påløp før innsigelsene ble satt frem, dersom skyldneren ikke burde satt dem fram tidligere.

Slik nemnda oppfatter klagen, anføres det at kravet må bortfalle på grunn av skyldners sykdom.

I særlige tilfeller kan det være i strid med god inkassoskikk å kreve inkassoomkostninger selv om lovens fremgangsmåte for inkasso er fulgt. Skyldnerens plikt til å betale inkassokostnadene etter § 17 er en erstatningsregel, og det er i forarbeidene, Ot.prp. nr. 2 (1987-88) på side 120, forutsatt at erstatningsplikten er objektiv. Etter nemndas mening må det objektive ansvaret forstås med den begrensning at det ikke gjelder ved force majeure eller lignende sterke unnskyldningsgrunner.

Nemnda legger til grunn at klager har vært syk i perioden, både da kravet oppsto, da det forfalt til betaling og i perioden da kravet ble forsøkt innfordret. Det legges til grunn at det ikke er oppnevnt verge, og at skyldner juridisk sett er ansvarlige for sine handlinger. Ut i fra fremlagt erklæring har nemnda vektlagt at skyldner selv antakelig har vært for syk til å ta tak i situasjonen. At skyldner er

blitt flyttet hyppig i perioden antas å ha medvirket til at heller ikke mor har blitt kjent med kravet før etter at saken var oversendt til inkasso og inkassoomkostninger var påløpt.

Spørsmålet blir da om innsigelsen burde vært fremsatt tidligere. Inkassovarslet er datert 27.03.14 og betalingsoppfordringen 15.10.14. Selv om det må legges til grunn at forholdene en tid var uoversiktlige og at det derfor tok tid før mor fikk oversikt over sønnens økonomiske situasjon, gikk det svært lang tid før klage ble fremsatt. I vurderingen legges det også vekt på at klager, ved moren, inngikk to avtaler med innklagede. Begge ble misligholdt, og innklagede strakk seg i den siste avtalen langt ved å redusere inkassosalæret fra kr 320 til kr. 70. Klagers mor skriver i en e-post 08.06.15 til sekretariatet at hun ved siste henvendelse til innklagede "kun [fikk] godskrevet 250,- av 3 500,-. Hvorfor skulle jeg da bruke tid og energi på å sende legeerklæring og vente på svar." Slik nemnda ser det, tyder mye på at klagers mor er i villfarelse om hva innklagede og/eller nemnda har kompetanse til. Det er kun fordringshaver som kan ettergi hovedkravet, mens nemndas kompetanse er begrenset til å fritta for betaling av inkassokostnadene.

Nemnda er etter en helhetsvurdering kommet til at innsigelsen burde vært fremsatt tidligere og at innklagede har tatt tilbørlige hensyn til situasjonen ved redusere salærkravet betydelig.

At andre kreditorer har besluttet å frafalle sine krav har ingen betydning utover den enkelte sak. Dersom kravet ikke betales, vil neste skritt være rettslig pågang. Det vil i siste instans være opp til domstolene å vurdere om det er grunnlag for kravet, også på de utenrettslige inkassoomkostningene.

Klagen har etter dette ikke ført fram.

Vedtaket er enstemmig.

5. Vedtak:

Klager gis ikke medhold og plikter å erstatte fordringshavers nødvendige kostnader ved den utenrettslige inndrivingen.

Rune Jensen
Leder Finansklagenemnda Inkasso